

до Желя, видишь ли тамъ до плета, нѣщо ся чернее?

Желе, като по сърченъ, прѣкрачи нѣколко стѣпки полегычкж напрѣдъ, та позна що е то; радостенъ върна ся при Никола и му пошюшна:

— Не бойса Никола, тѣ сж наши другари, Господь ни е на помощъ. Ты помнишь, дѣто снощи ные си приказвахме, че ще ни трѣба какво годѣ добыче. Ето за добръ честь Господь ны унжти да връхлѣтимъ нѣколко магарета. Не трепери! издума той съ смѣхъ, то не е друго, то е магарета. Ей ты и едно и двѣ и три, избирай кое е по-якычко, само по скоро, за да превадимъ, докжтъ е още мърчина, Илчя-баирж.

Никола ся спузна и докопа едно за ухо-то, а Желе извади по скоро отъ турбж-тж вжже, хвърли го на вратж му и го свърза.

— Води го сега.

— А бе, Желе рече, засмѣнъ Никола, то пущина-та женско, я поглѣдни, че подирь него трѣгна пърле. Пустни го на дяволи-тѣ; двѣ магарета защо ни сж. Дръжъ друго.

Тѣ уловихж друго, свързахж го и сичко що имахж натоварихж на тосъ си новъ другаръ. Желе го поведе за вжжю-то, а Никола изотзадъ бодеше си го съ ножа, кое го милваше съ топоришкж-тж на бравичкж-тж, за да върви по скоро.

Слънце-то бѣше вѣче изгрѣло. Повърха на